

Clittaryd.

I Clittaryd kvarstår fortfarande
de det gamla medeltidstempel,
som antas vara uppfört på 1100-
talet. Folktraditionen vet berättar
om en föregångare till denna kyrka,
nämligen Skelgalunds kapell,
varom i det föregående, pag. 35 o. f., är
redovisat.

Jättabo.

Uppå Jonsboda i Clittaryd so-
ken ligger ett forställe, som heter
Jättabo. Enligt sägnen har stället
fått sitt namn av att en jätte en
gång i tiden efter Clittaryd kyrkas
fallkonst var förtogad över henne
och önskade att få henne förtörd.

Wafjir han riktade en jättesten
inför templet, men vilken i
stället hamnade här och fick
pladen sedan namnet Järfabo.

En vintersdag i början av
1800-talet var det en begravning i Uts-
tjord efter en gammal gammal fän-
Claci som avlidit. Man var liksom
på den tiden till kyrkan och gud-
barna Toys var sig en stycke till en
brännvinsflaska,innan avfärdem
till kyrkan i den tidiga morgon
stunden ägde rum. I laget var det
och en gästlist vid namn Bra-
nat. Denne medföljde en penkon-
men gäst in till Juhosbordet och
fortsätte med att säga sin att han
blev full. Branas skulle naturligtvis

han som de andra kartorna, på
en vitburen med. Men det var stilig
mig och ofärrig väg samt halt.
Den överförfriskade krigaren råkade
falla öfverfull med följande att
Kristian föll av båden och slog revor,
så att klockan gick av och klockan föll
av. En kraftig kull skyddade fram
och räddade situationen i all hast
genom att återställa det hela så
godt han kunde, varpå rikspres-
sionen kunde fortsätta mot kyrkan.
Men Brants myktade inte till för
det utan svarade tvärtom. När den
Ejarskötande prästen läste kungens
resolva tog han sig för att korigera
prästen på ett sätt som tydligen
hos vittne om i vilken sinnesstämning

han var. Detta fulltag penderade ho-
nom att gå söta i staden en
söndag under högmässans gudstjän-
sten. Det uppgjafs att begravas
skall vara den siste som un-
derjafs stöckstraffer i Östergöt-
lands. Men straffstaden bevaras
förfarande såsom ett minne från
Mykoteriplinen i samma tid.

På Mykots vind hänga
ett par björnbudar. De bära tyg
av åldens patina och tidens sand.
Hac fäst illa med dem, i synnerhet
des hudna hac i väsendig grad bort-
fallit. Det var en söndag. Öfver var
församlad till gudstjänst i Mykots.
Det par björns uppträdde i trakten
och detta jänk man starkt för.

Wadon bud genast avgick till Nyg.
Kam. De här församlade Östergötts-
borna skyndade öfverhafva bort till
platsen ifråga och de lyckades snart
att omringa och döda björarna på
Jonsa kulle i Veringe. Sludarna stänktes
till Nygatan och upphängdes på dess
vind säson minne av att de farli-
ga rovdjuren hade fångats under
tiden för gudstjänsten.

Det var en julotta för många
i Ellbaka. När Klosteren i Östergötts
Kam. från till Nygatan och skulle
läsa upp boken till densamma
sick han höra en fastigt oväsen och
~~öfvermått~~ ^{öfvermått} klämnne. Klosteren blev rädd och be-
gan sig genast ut till prästgården
för att undersöka saken för julotten

han vägrade nämligen inte gå till
sina dörrar till Nyhamn. Det var ju
så mycket mystik och förtigheter
under julnatten, även på Helgö
sann, och det kemiska oläret, som
höides därifrån, var ett kraftigt bevis
sanningen på saken. Prosten var mycket
omtyckt av sig, ty han behövde ju
annars inte gå till Nyhamn förrän i tid
för stesångens början, men steg i alla
fall upp och gjorde sig i ordning
med hastighet och följde med M. och
K. till Nyhamn. När de båda
Nyhamns barn kommo dit, höides
nyländets ämnen snarare vässe än
jössar. Harksten hade Nyhamnsketu
och prosten Nykohandboken. Prosten
läste på en posten tide från och baklänges

och befälde sedan det mysliska
djuret på sin kos från detta heli-
ga rum. Sedan vägrade klosharen
klisa upp dörrarna och då rusade
en stor mygga ut och tog väg rakt
emellan benen på den lille kosgen-
terte prästen, som blev sittande
grenad på myggans rygga. Då han
i rättsan kampaktigt höll sig
fast i de långa bostäm.

- Gudnads, fader kloshare, mig
tog ju så prästen och så för-
svand han i den ställningen ut
i mörket.

Förhållandet var det, att präst-
gårdens stora mygga hade på julaf-
tonen uppehållit sig på myslstugan,
den. Under det myslan stod öppen,

medan man gjorde den i ordning
för julstämman och stäste upp julkjusen.
Både pyggarne passas på och obe-
märkt smugit sig ditom samt tagis
plats under en av framännestänkarna.
Lingen hade observerats hemme och på
både klockaren läso inne det starkas
djuret under julkvällen.

Siman sammanhangs blev blott
trodde man att det var glassen som
uppträdde i byhan. Vändelseförloppet
förligger av jultraditionen till mitten
av 1800-talet.

Liksom förhållandet är med
många andra sägner torde även den
nu gå igen på andra ställen i vårt
land.